

Marmizifare

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 7 Sayı: 79
Mayıs 1998

Mavibulut

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

ISSN 1300-3291
Kırmızıfare
çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 7 * Sayı: 79 * Mayıs 1998

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

Abone Servisi:

Selma Erdoğan

*

Ayda bir çıkar.

Fiyatı: 300.000TL

Abonelik Bedeli:

Yıllık 12 sayı: 3.500.000TL

(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM70.

Yurtdışı taahhütlü: DM85

*

Baskı: Yaylacık Matbaası (567 80 03)

MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

mavibulut@superonline.com

Kapak: Mehlika Baş

Merhaba,

Kime sorsanız hayvanları sever, değil mi? "Ben hayvanları sevmem," diyene pek rastlamayız. Ama hayvanların ismini vererek sorarsanız, farklı cevaplar alırsınız. Vahşi de olsa minik yumuk bir ayıyı herkes sever. Veya bir kaplan yavrusu ne kadar da sevimlidir. Ama aynı kaplanın annesiyle ya da babasıyla ormanda yalnız kalmak ister miydiniz? Ya da örümcekleri de sevdiğinizi söyleyebilir misiniz? Ya akrepleri? Yılanları? Çıyanları?

Biliyor musunuz, hepimiz yaralı bir arslan yavrusunun tedavisi için çaba harcayabiliriz de, bir sırtlan yavrusu için aynı duyarlılığı gösteremeyebiliriz. O zaman, "Hayvanları seviyorum," demek tek başına yetmiyor, değil mi? Sevgimiz canlıların tümüne yönelik olursa ancak, ona gerçek sevgi gözüyle bakabiliriz. Şu gördüğünüz timsah sizi acıktığında güzelce yiyebilir, ama ne yapsın yani? Siz de karnınız çok acıktığında ne bulursanız yemiyor musunuz?

Edebiyat ve sevgi...

Fatih Erdoğan

Timsah

Sayfa 17

Fındıkfaresi

Fındık faresi

Sivimli hayvanlarıyla
Yemyeşil ağaçlarıyla
Doğaya hayat veren havasıyla
Bize hayat verir ormanlarımız

Ormanları korumalıyız
onlar bizim hayatımız
Güzel çiçek kokularıyla

A s l a n , kaplan, sincabıyla
Hayvanlara hayat verir ormanlarımız.

Çamıyla meşesiyle
Gürgeni, kavağı, söğüdüyle
Mis kokulu çiçeğiyle
Doğaya hayat verir ormanlarımız

Piknik yerleriyle
Mavi gökyüzüyle
Deresiyle havasıyla
Çok değerlidir ormanlarımız.

ELİF DİKEÇ

OYUNCAK İSTEYEN PANDA

Bir varmış bir yokmuş. Bir panda ailesi yaşarmış. Küçük panda çok yaramazmış ve çok oyuncağı olsun istermiş. Küçük pandanın oyuncağı yokmuş. Bir gün panda dışarı çıkmış. Bir de bakmış ki tepeden bir paraşüt geliyormuş. Bu paraşütün içinde oyuncaklar varmış. Artık panda ne zaman dışarı çıksa yine aynı paraşüt gelip oyuncak bırakıp gidermiş.

Fakat bir gün bakmış paraşüt gelmemiş. Annesine sormuş. Anne böyle böyle olmuş demiş. Annesi ona anlatmış: "Bak yavrum çok oyuncağın oldu. Artık yetmez mi?" demiş. Çocuk panda, "Yetmez," demiş. Panda dışarı çıkmış akşama kadar ağlamış. Annesi, "Ağlama yavrum gelecektir," demiş. Sabah bir bakmış ki paraşüt gelmiş not bırakmış gitmiş. Notta, "Artık bu kadar oyuncak yetmez mi? Oyuncaklarının değerini bilmelisin," diye yazıyormuş. Panda çok üzülmüş. İçinden, "Artık oyuncaklarımın değerini bileceğim." demiş. Ve artık dediğini yapmış. Bitti

*LARA ÖGEL
İZMİR*

Dört Mevsim ve Mondalya Adası'nın İnsanları

Dilek Aykul Bishku

Mondalya Adası insanların rahatları yerindeydi. Tarlaları her zaman olduğu gibi bire bin veriyor, ırmakları şırıldayarak dört taraflarını çeviren denizlere dökülüyordu. Ormanlar yemyeşil, göller masmavi ve bereketliydi. Doğanın nimetleriyle donatılmış Mondalya Adası'nın insanlarına da çalışmak ve günlerini gün etmek kalıyordu.

Ne yazık ki Mondalyalılar da dünyanın diğer yerlerindeki insanlar gibiydiler. Bilirsiniz insanların kötü huylarından biri de oldukça şikayetçi olmalarıdır. Her şey her zaman onların istediği gibi olsun ister. Gezmeye gitmeyi planladıkları bir gün yağmur yağarsa öfkelenirler. Ne etrafi pırıl pırıl yıkayan yağmurun güzelliği umurlarındadır, ne de suya muhtaç tarlalar. "Hay aksi!" derler. "Yağmur yağıyor. Ne kötü!" Ya da birazcık boğazları ağrısa ve evde yatmak zorunda kalsalar akıllarına hep yapamadıkları şeyler gelir ve üzüntülere boğulurlar. "Ne fena. Top oynamaya çıkamıyorum, arkadaşlarımla

gezemiyorum, alışveriş yapamıyorum," derler. Oysa evde yumuşacık örtülerin altına girip tembel tembel yatmanın, televizyonun karşısına geçip soğuk limonata yudumlamanın, herkesin candan ilgisini toplamanın da kendine göre bir keyfi vardır. Bunlardan memnun olmak akıllarına bile gelmez. Bu, insanlar adına üzüntü verici bir durum. Çünkü sırf bu yüzden pek çok insan hiç de mutsuz olmadıkları halde kendilerini mutsuz hissediyorlar.

Mondalyalıların da yiyecek içecekleri bol, kentleri düzenli ve temiz, işleri de yolundaydı ya, durumlarından yakınmaya bol bol vakitleri kalıyordu. Son zamanlarda akıllarını mevsimlere takmış ve bu konuda hararetili tartışmalara girişmişlerdi. Anlaşmazlık başlangıçta yaz mevsiminden yana olanlarla kış mevsiminden yana olanlar arasındaydı. Sonradan anlaşıldı ki, her iki grup içinde de tam bir uyum yok. Yaz taraftarlarından bir kısmı Temmuz ve Ağustos aylarını da haddinden fazla sıcak buluyor ve istemiyordu. Kış taraftarlarından da Sonbahar aylarını

kasvet verici bularak hoşnutsuzluk gösterenler vardı. Sonunda Mondalya Adası'nın insanları her biri bir mevsimi şiddetle savunan dört ayrı gruba ayrıldı.

Yüzmeyi sevenler, sıcaktan,

kalmaz," diye düşünüyorlardı. Kısacası pek çok ayrı nedenle de olsa bu mevsimi destekleyen bir yığın insan vardı.

Kış mevsimini tutanların başını odun-kömür satıcılarının, soba imalatçılarının

4

dondurmadan, karpuz ve şeftaliden hoşlananlar yazdan yanaydı. Plajda yanıp renkleri bronzlaştığında daha güzel olduklarına inanan pek çok kadın da yaz mevsiminin sürekli olmasını istiyordu. Plaj işletenler, güneş şapkası satanlar buzdolabı imal edenler ve haşlanmış mısırcılar da onlara katılıyor ve, "Yılın on iki ayının hepsi de yaz olsun," diyorlardı. "Leylek Sevenler Derneği" de tüm kadrosu ile yaz mevsiminden yanaydı. "Sürekli yaz olursa leylekler göç etmek zorunda

ve yünlü kumaş dokuyucularının çektiğini söylemeye gerek yok. Kayak yapmayı ve kartopu oynamayı sevenler de "hiç kış bitmesin" diye tutturuyorlardı. Ülkenin ünlü filozoflarından biri "Kışın bir ateş yakarak ısınmak kolay ve zevklidir, oysa yazın serinlemenin bütün yolları zevkli olmalarına karşı son derece zordur," diye konuya yepyeni bir açıdan yaklaşıyor ve kışı destekliyordu. "Ben oldum olası beyaz rengi severim," diyerek ya da portakal ve muzdan

hoşlandığı için bu saflarda yer alanlar da vardı. Böylece kış mevsiminden yana olanlar önemli sayılara ulaşarak tartışmada ağırlık kazanıyorlardı.

Yaz ve kışı destekleyenlerin çoğunluğunu satışları bu mevsimlerde artan tüccarlar ve olaya daha mantıksal yaklaşan kişiler oluştururken her iki baharı; şairler ve duygusal kişiler savunuyordu. *"İlkbahar doğanın canlandığı, bitkilerin filizlenip yeşerdiği bir çağdır. Bu mevsim mutluluklardan bir dağdır,"* sözleri ile başlayan şarkı ilkbaharcıların dillerinden düşmüyordu. Yaprakların sararıp solduğu bir mevsim olan sonbaharı tutanları şiddetle küçümsüyor, bu duygularını da *"Yemyeşil otlak çayır. Sonbahara hayır!"* dizeleri ile dile getiriyorlardı. "Etrafın minik hayvanlar, arılar, kelebeklerle doluğu, dört bir yanda çiçeklerin açtığı böyle güler yüzlü bir mevsime doyulur mu?" diyorlardı. Destekçileri arasında "Çiçek Sevenler Derneği, Çilek Sevenler Derneği ve Milek Sevenler Derneği" de vardı. (Milek nedir kimse bilmiyordu ama ilkbaharla ilgisi olduğu

kesindi.)

Sonbaharcılara gelince; aralarında "Serin hava bünyeye en iyi gelen havadır," diyerek bu mevsimi destekleyenler, ayva ve nar yemekten hoşlananlar ve şemsiye satıcıları da olmasına karşın bu grubun çoğunluğunu sanatçılar ve sanatçı ruhlular oluşturuyordu. *"Hüznün ne asildir sonbahar. Gönlüme dinmeyen yağmurlar yağar"* dizeleri aralarında

dilden dile dolaşıyordu. Onlara göre kış acımasız ve soğuk, yaz kavurucu idi. İlkbahara hava durumu açısından söylenecek söz bulunamamakla beraber, anlamsız bir neşe ve gürültü kaynağı olarak gördükleri bu mevsimi şımarık bir çocuğa benzetiyorlardı. Takvimlerden tamamen kaldırılmasa bile en fazla on beş gün sürmeli ve yılın geri kalan tüm günleri sonbaharın muhteşem renkleri ve hüznüne ayrılmalıydı.

Tartışmanın

boyutları büyüdükçe büyüyor, Mondalya Adası'nın halkı, gün geçtikçe daha mutsuz bir toplum haline geliyordu. Sonunda öyle bir an geldi ki, bir mevsimden yana tercih belirtmemiş tek bir Mondalyalı bile kalmadı. Bu durumun matematiksel ifadesi ise şuydu: Yılın herhangi bir gününde Mondalya Adası halkının dörtte üçü mutsuzdu. Halkının dörtte üçü her allahın günü halinden yakınan bir ülkede çözülmesi gereken bir sorun var demektir. Mondalya Adası'nın haksever ve barışçı yöneticileri de bunu bildikleri için hemen bir toplantı yaptılar. Konuyu uzun uzun görüşerek düşünüp taşındılar. Ahlila'nın ortaya attığı fikir hepsinin beğenisini kazandı. Aklına gelen umulmadık parlak düşüncelerle ün kazanmış olan bu arkadaşları diyordu ki:

"Adamızı dört eşit parçaya bölelim ve her bir bölgeyi bir mevsime ayıralım. Kim hangi mevsimde yaşamak istiyorsa adanın o bölgesine yerleşir ve mutlu olur."

Başlangıçta coşkuyla karşılanan ve uzun uzun ayakta alkışlanan bu önerinin nasıl uygulanacağı konusu gündeme geldiğinde hepsi kara kara düşünmeye başladılar. Her bir mevsimin yalnızca kendisine ait bölgede hüküm sürmesi nasıl sağlanacaktı? Tam çaresizliklerini kabul etmek üzereydiler ki Ahlila yepyeni bir fikir attı ortaya:

"Temmuz ayındayız. Demek ki yaz mevsimi Mondalya'da. Diğer

mevsimlerin nerede olduğunu da nasılsa biliyordur. Kendisine bir mektup yazalım ve ricamızı iletelim. Mektubun ona nasıl ulaşacağına gelince, Mondalya posta örgütüne güvenmek zorundayız."

Akıllarına gelen daha iyi bir yol olmadığına göre denemekten başka şansları yoktu. Mondalya Adası'nın yöneticileri hemen uygulamaya geçerek temiz bir kağıt buldular ve ricalarını kibar bir dille belirten etkileyici bir mektup döşendiler. Sonra bu mektubu bir zarfa koyarak üzerine okunaklı bir yazı ile:

Sayın Yaz Mevsimi

Mondalya Adası

yazarak bir adet yurtiçi pul yapıştırdılar ve hep beraber götürüp en yakın posta kutusuna attılar.

Cevap beklediklerinden de çabuk geldi. Zarfın üzerine gönderenin adresi yazmadığından mektup açılıp okunana dek büyük bir heyecan yaratmadı. Ancak okunuşunun ardından bütün Mondalya bu haberle çalkalandı ve halk sevince boğuldu. Yaz mevsimi kendilerine iletilen ricayı değerlendirdiklerini ve tüm mevsimlerin yılın on iki ayını kendilerini seven insanlarla birlikte adanın belli bir bölümünde geçirme fikrini benimsediklerini yazıyordu. İlgili bölümler saptanıp işaretlenir işaretlenmez uygulamaya geçilebilirdi.

Adayı bölme işi çabucak bitirildi.

Ülkenin en çok okunan gazetesinde hafta sonlarında geometri bilmeceleri yayınlayan köşeye, "Bu şekli dört eşit parçaya bölebilir misiniz?" başlıklı bilmecelerden birini vermek ve şekil olarak adanın haritasını basmak yetti. Köşenin bu tip sorularını çözmekte ustalaşmış okurlarından gelen yanıtla göre bölgeler ayrıldı.

Halkın mevsimler konusundaki tercihlerine göre kendilerine ayrılmış olan bölgelere yerleşmesi de kısa sürede gerçekleşti. Bu arada ayrı mevsimlerde yaşamak konusunda inat ederek yuvalarını dağıtan karı - kocalar, ailelerden ayrılan çocuklar ve bitmek zorunda kalan arkadaşlıklar nedeniyle üzüntülü anlar yaşanmadı da denemez. Ama sonunda her şey halloldu ve herkes, istediği bölgeye yerleşerek yılın on iki ayını da en sevdiği mevsimde yaşayabileceği yeni düzende yerini aldı.

Mevsim seçme işi Ağustos a y 1 n rastlamıştı. Mevsim tercih formunu doldururken vantilatörü de bozuk olduğundan iyice bunalmakta ve buram buram terlemekte olan Ahlila bir an bile tereddüt etmeden kış mevsimini işaretledi. Evet, kış mevsiminde serin serin yaşamak istiyordu. Kış bölgesinde bir ev kiralayarak oraya taşıdı.

Yerinde bir karar vermiş olduğu konusunda kuşkulara kapılmaya başlaması uzun sürmedi. Duyulara ait anıların pek o denli güçlü olmadığı belliydi. İnsan sıcaktan ne denli

bunalmış olursa olsun bir kez sinirlendi mi her şeyi unutuveriyordu. Terden sıırıslıklamken bir daha asla üşümeyeceğini sanmıştı ama bu duygu acı bir yanılgıdan başka bir şey değildi. Üşümek ne kelime, soğuktan donmak bile pekâlâ mümkündü. Sürekli yağan kar herkesin sınırlarını bozmaya, çocuklar kartopu oynayıp kardan adam yapmaktan bıkmaya, portakal halkın midesini bozmaya başlamıştı bile. Ama tüm bunlar onları bekleyen felaketlerin yanında önemsiz ayrıntılardan başka bir şey değildi.

Eldeki stoklar bitince kışseverler kar altındaki donmuş toprakla baş başa kaldılar. Ambarda bir gram bile tahıl olmadığı gibi yenisini yetiştirmeleri de olanaksızdı. Hayvanlar birer ikişer kesilip yenildi ve otlatacak çayır olmadığından yeni sürüleri olmadı. Donmuş göllerin buzunu kırıp balık avlamaktan başka çareleri yoktu ama deneyimsiz olduklarından bunu da beceremiyorlardı. Odun ve kömür stokları bitmek üzereydi. Hoş, on iki ayın kış olmasını hevesle isteyen yakacak tüccarları zengin olmayı, deniz kıyısında yazlık ev yaptırmak istediklerini hatırlayıp çoktan pişman olmuşlardı ama artık çok geçti. Kısacası öbür mevsimlere bin türlü kusur bulup hep kış mevsiminde yaşamak isteyenler, en sevdikleri bu mevsimden oluşan bir yıl daha yarılanmadan ölüm kalım savaşı vermeye başlamışlardı. Artık

hepsi yaz
mevsiminin
özlemi ile yanıyor ;
ve yaz bölgesine
göç etmek
istiyorlardı.

Yaşadıklarından
ders almayı
bilecek kadar
akıllı plan Ahlila
onları
sakinleştirdi.

"Sıcaktan
bunaldığımız için
kış bölgesinde
yaşamak istedik,"
dedi. "Bu bir
hataydı. Şimdi de
soğuktan
donuyoruz diye
hiç düşünmeden
yaz bölgesine
taşınırsak aynı
hatayı ikinci kez
yapmış oluruz."

"Peki ama ne yapalım?" diye sızlandı
eski kışseverler. "Açlıktan ve soğuktan
ölmeyi mi bekleyelim?"

"Tabii ki hayır. Ben adayı dolaşarak
yaşamak için en uygun mevsimi
bulmaya çalışayım. Siz de o sırada
bütün yıl süren bir kışta hayatta kalmaya
yarayacak becerileri geliştirmeye
çalışın. Bir yolu olmalı. Eskimolar
pekâlâ başarıyorlar bunu. Öyle değil
mi?"

"Eskiden ne güzeldi," dedi içlerinden
biri. "Ne rahattık. Eskimo usulleri
geliştirmek zorunda kalmadan
sürdürebiliyorduk yaşamımızı."

Yaz bölgesine ulaştığında Ahlila çok
sevindi ve, "İşte tam yaşanacak yer,"
diye düşündü. "İnsanın ilikleri ısınıyor."

Yaz bölgesi halkı hiç de aynı fikirde
değildi. Hepsi buram buram
terliyorlardı. Yüzmekten bıkmış, karpuz
ve şeftaliden nefret eder olmuşlardı.
Tüm nehirler kurumuş, barajlar susuz

kalmış, müthiş bir enerji sıkıntısı ortaya çıkmıştı. Tarlalarda ekinler kavrulup gitmişti. Leylek Sevenler Derneği de adını 'Leylek Afetinden Kurtulma Derneği' olarak değiştirmiş ve her yeri dolduran bu kocaman kuşlara karşı amansız bir savaş açmıştı.

Ahlila yanına yaz bölgesinde yaşamayı seçmiş bir yönetici olarak ilkbahara doğru yola çıktı.

Yol bolunca ilkbaharı seçtikleri için ne kadar akıllıarmış diye konuşa konuşa ilkbahar bölgesine girdiklerinde gözlerine inanamadılar. İlkbaharcılar etrafı kaplayan çiçekleri yolup yolup atıyorlardı. Yaz gelip de onları soldurmadığından çiçekler doğal bir felaket halini almıştı. Meyveler hiçbir zaman olgunlaşmadan ham bir halde dalları dolduruyor, onları yemek zorunda kalan halk karın ağrısından kıvranıyordu. Cıvciv, kedi yavrusu nüfusu insan nüfusunu kat kat aşmış, bir türlü büyümeyen ve bir işe yaramayan bu minik yaratıklar herkesin sinirine dokunur olmuştu. Çilek Sevenler Derneği çoktan kapatılmıştı. Milek Sevenler Derneği'nin ise Çilek Sevenler Derneği ile aynı şey olup bir imlâ yanlışı yüzünden boş yere kurulduğu anlaşılmiş ve o da tarihe karışmıştı. Sözün kısası ilkbaharda yaşayanlar da hallerinden hiç memnun değildi. Ardından yaz gelmeyen bir ilkbaharın anlamsızlığını iyice anlamış, yaptıkları seçime pişman olmuşlardı. Aralarında

bir temsilci seçerek Ahlila ile beraber son umut olan sonbahar bölgesine gönderdiler.

Sonbahar bölgesi halkının hali tek kelime ile içler acısı idi. Zaten çoğu hüznü ve içli bir yaradılıştan olan sonbaharcılar iki gözü iki çeşme ağlıyor, gözyaşları tıpkı bir zamanlar söyledikleri şarkıdaki dinmek bilmeyen yağmura karışıyordu. Irmak kıyısında yaşayanlar taşkınlar nedeniyle evlerinden olmuş ve iç bölgelere çekilmek zorunda kalmışlardı, ama buralarda da durum parlak sayılmazdı. Ağaçların yaprak dökümü durmak bilmiyor, her şey sararmış ıslak yaprakların altında yavaş yavaş kayboluyordu. Sonbahar halkı ise üzüntü ve çaresizliklerini dile getiren bir yığın şiir yazmaktan ve beste yapmaktan başka hiçbir şey yapamıyor, bunları okuyup okuyup ağlıyorlardı.

Durum apaçığı. Bu kez Mondalya Adası halkının tümü de mutsuzdu. Bu da daha öncekinden daha kötü bir durumdu.

Sevgili Didem,
Seni eğlendireceğini umarak uydurduğum bu masalın sonunu istediğin gibi bitirebilirsin. Örneğin;

Ahlila ve diğer yöneticiler oturup her şeyin eskisi gibi olmasını isteyerek yeni bir mektup yazarlar. Ancak:

- a) Mevsimler adres değiştirdiği için,
- b) Mektup postada kaybolduğu için,

c) Posta örgütü de bu arada felce uğradığından, mektup yerine ulaşamaz.
Böylece:

a) Mondalya haritadan silinir. Bugün böyle bir ülke bulunmamasının nedeni de budur,

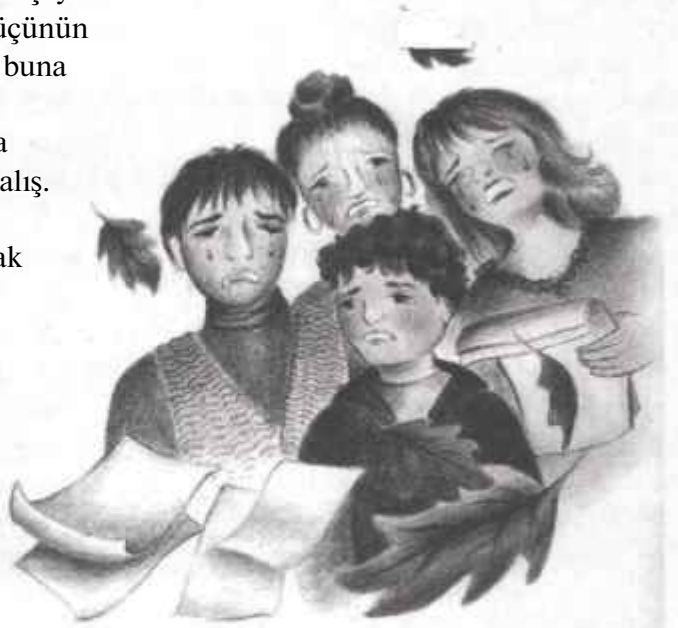
b) Mondyalılar küçük kayıklarla adayı terk ederler, mevsimler ise kendi bölgelerinde keyif çatmayı sürdürürler. Eğer aranırsa bugün de kim bilir hangi denizin ortasında her parçasında ayrı bir mevsimin hüküm sürdüğü bu ada bulunabilir.

c) Mondalya halkı adada kalmaya devam eder. Kış bölgesi sakinleri evrim geçirip beyaz foklara, yaz bölgesi halkı muz ağaçlarına, ilkbahar halkı küçük kuzulara, sonbaharcılar ise sarı ayvalara dönüşür.

Ya da mutlu sonla bitir istersen. Mektup yerine ulaşsın ve ada mevsimlerin sırayla yaşandığı eski güzel günlere dönsün.

10

Benim aklıma gelmeyen bir son bulup onu da yazabilirsin. Bak istersen şöyle yap. Mondalya halkının dörtte üçünün mutsuz olduğu ve yöneticilerin buna bir çözüm bulmaya çalıştığı o toplantıya dön ve sen de onlarla birlikte bir çıkar yol bulmaya çalış. En azından tümünün de mutsuzluğu ile sonuçlanmayacak bir şeyler önerebilecek misin bakalım?

Resimleyen: Meltem Önel

Üç eşsiz dergi...

Sizin için..

Aylık çocuk dergisi...

Eşi benzeri yok. Okumayı seven, güzel şeyler okumak isteyenler için... Abone olun, size hep gelelim...

12 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 3.500.000 TL

(Abone olmak için sayfayı çeviriniz.)

Büyükleriniz için...

Çocuk edebiyatı araştırmaları dergisi.

Anne babalar, kütüphaneciler, araştırmacılar, yazarlar, çizerler, öğretmenler için...abone olun.

4 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 1.900.000 TL

(Abone olmak için sayfayı çeviriniz.)

Kedi dostları için...

Kedileri ve hayvanları seven herkes için...

4 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 1.700.000 TL

(Abone olmak için sayfayı çeviriniz.)

KIRMIZIFARE ABONE FORMU

Kırmızıfare Dergisi'ne bir yıllık (12 sayı karşılığı) abonelik bedeli 3.500.000 liradır. Abone olmak için aşağıdaki yollardan biriyle ödemenizi yaptıktan sonra bu formu bize faksla veya posta ile gönderiniz.

Mavibulut Yayınları Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Galatasaray İstanbul.

Tel: 0212-252 63 75 Faks: 0212-244 08 60 *mavibulut@superonline.cüm*

Ödeme yapmak için:

1. Postaneden: Bu formu doldurduktan sonra bir postaneden posta çeki ile Kırmızıfare Dergisi 127469 numaralı posta çeki hesabına yatırıp alındı belgesi ile birlikte formu bize gönderiniz veya fakslayınız.

2. Bankadan: Mavibulut Yayınları İş Bankası Beyoğlu Şubesi 1011-1298483 numaralı, Yapı Kredi Beyoğlu Şubesi 1560185-1 numaralı veya Garanti Bankası Etiler Şubesi 6201102-8 numaralı hesaba yatırdıktan sonra bu formla birlikte ödeme dekontunu bize gönderiniz veya fakslayınız.3. **Kredi Kartıyla:** Kredi kartı numaranızı ve son kullanma tarihini aşağıya yazıp bu formu bize gönderiniz veya fakslayınız.

☐ Visa	☐ MasterCard	☐ EuroCard	☐ Son kullanma tarihi
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Kart No:

Kredi kartı sahibinin adı soyadı, imzası:

Ödeme miktarı:.....TL

Abonenin adı soyadı:

Adresi ve telefonu:

Doğum günü, ayı, yılı:

Okuduğu okul:

Binbir Kitap ABONE FORMU

Binbir Kitap Dergisi'ne bir yıllık (4 sayı karşılığı) abonelik bedeli 1.900.000 liradır. Abone olmak için aşağıdaki yollardan biriyle ödemenizi yaptıktan sonra bu formu bize faksla veya posta ile gönderiniz.

Mavibulut Yayınları Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Galatasaray İstanbul.

Tel: 0212-252 63 75 Faks: 0212-244 08 60 mavibulut@superonline.com

Ödeme yapmak için:

- 1. Postaneden:** Bu formu doldurduktan sonra bir postaneden posta çeki ile Kırmızıfare Dergisi 127469 numaralı posta çeki hesabına yatırıp alındı belgesi ile birlikte formu bize gönderiniz veya fakslayınız.
- 2. Bankadan:** Mavibulut Yayınları İş Bankası Beyoğlu Şubesi 1011-1298483 numaralı, Yapı Kredi Beyoğlu Şubesi 1560185-1 numaralı veya Garanti Etiler Şubesi 6201102-8 numaralı hesaba yatırdıktan sonra bu formla birlikte ödeme dekontunu bize gönderiniz veya fakslayınız.
- 3. Kredi Kartıyla:** Kredi kartı numaranızı ve son kullanma tarihini aşağıya yazıp bu formu bize gönderiniz veya fakslayınız.

☐ 1 Visa	☐ J MasterCard	☐ EuroCard	Son kullanma tarihi
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Kart No:

Kredi kartı sahibinin adı soyadı, imzası:

Ödeme miktarı:.....TL

Abonenin adı soyadı:

Adresi ve telefonu:

Kedi Dergisi ABONE FORMU

Kedi Dergisi'ne bir yıllık (4 sayı karşılığı) abonelik bedeli 1.700.000 liradır. Abone olmak için aşağıdaki yollardan biriyle ödemenizi yaptıktan sonra bu formu bize faksla veya posta ile gönderiniz.

Mavibulut Yayınları Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Galatasaray İstanbul.
Tel: 0212-252 63 75 Faks: 0212-244 08 60 mavibulut@superonline.com

Ödeme yapmak için:

1. Postaneden: Bu formu doldurduktan sonra bir postaneden posta çeki ile Kirmızifare Dergisi 127469 numaralı posta çeki hesabına yatırıp alındı belgesi ile birlikte formu bize gönderiniz veya faksLAYINIZ.

2. Bankadan: Mavibulut Yayınları İş Bankası Beyoğlu Şubesi 1011-1298483 numaralı, Yapı Kredi Beyoğlu Şubesi 1560185-1 numaralı veya Garanti Bankası Etiler Şubesi 6201102-8 numaralı hesaba yatırdıktan sonra bu formla birlikte ödeme dekontunu bize gönderiniz veya faksLAYINIZ.3. **Kredi Kartıyla:** Kredi kartı numaranızı ve son kullanma tarihini aşağıya yazıp bu formu bize gönderiniz veya faksLAYINIZ.

☐ Visa	☐ MasterCard	☐ EuroCard	☐ Son kullanma tarihi
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Kart No:

Kredi kartı sahibinin adı soyadı, imzası: Ödeme miktarı:.....TL

Abonenin adı soyadı:
Adresi ve telefonu:

İNSANLIĞIN UZUN YOLCULUĞU

11

Bugün biraz kent dışına çıktığımızda gördüğümüz uçsuz bucaksız tarlalar, bağlar, bahçeler yaşamamız için gerekli olan besinleri sağlıyorlar. Ama çok çok eski zamanlarda insanlar henüz toprağa tohumlar ekerek tarım yapmayı bilmiyorlardı. Örneğin, buğday ve arpa ilk önce Çin'de, keten ise Mısır ve Babilde ekilmiş, dünyanın öteki bölgelerine buralardan yayılmıştır. Ulaşım güçlükleri göz önüne alındığında bu tohumların, taş ve bronz devrini yaşamakta olan Avrupa kıtasına gelişi gerçekten şaşılacak bir olaydır. İsviçre'deki göl evleri kalıntılarında çeşitli tohumlar ve üç cins buğday bulunmuştur. Bunlardan biri, Mısır'da ortaya çıkarılanfiravun mezarlarında ele geçen tanelerin aynısıdır. Ticaretin önem kazandığı bir devirde, bunlar Akdeniz'den getirilmiş olabilir. Un yapmak için geliştirilen yöntem ise her yerde aynıydı: buğdayı iki taş arasında ezmek.

Kaynak: Keşifler ve İcatlar Ansiklopedisi, Resimler: Paul Boesch

Cincin Hanım Makarna Pişiriyor

Alf Pröysen

Türkçesi: Kari Çağatay, Fatih Erdoğan .
Resimler: Şahin Erkoçak

şaşırdı kocası. "Bu da ne demek oluyor?" Fakat gözlerini açıp karısına baktığında onu göremedi.

"Neredesin?" diye bağırdı.

"Tahmin et," diye güldü Cincin Hanım.

"Aman sen de," dedi kocası.

"Dolaba girdiyse çık, saklambaç oynamak için ikimiz de biraz fazla büyügüz."

"Ben büyük değilim," dedi Cincin Hanım gülerek. "Tam saklambaç oynayacak büyüklükteyim. Haydi beni bulsana."

"Yoo, şimdi bütün odayı dolaşıp karımı arayacak değilim," diye mırıldandı kocası.

"Öyleyse elma dersin çıkarım,

Sabahın erken bir saatiydi. Cincin Hanım'ın kocası yatağında sırtüstü uzanmış düşünürken birden aklına makarna geldi. "Uzun zamandır hiç makarna pişirmedin," dedi karısına.

"O halde bugün pişireyim, sevgili kocacığım," dedi Cincin Hanım. "Bunun için de bakkala gitmem gerekiyor. Haydi beni aşağıya indir."

"Aşağıya mı indireyim," diye

armut dersen çıkmam," dedi Cincin Hanım. Sonra da şarkı söylemeye başladı:

*"Yatağın uçundayım,
Çok çok yakınındayım.
Haydi, ara bul beni,
Çay kaşığı kadarım.*

*Yatağın boyu yüksek,
Ben ise çok ufağım.
Kocam elini verecek
Hop! Aşağı kayacağım..."*

Adam yatağın ayakucuna doğru baktığında battaniyeye tutunmuş aşağı sarkan karısını gördü. Çok üzülmüştü. "Aman aman, benim karıma ne kadar kötü bir şey olmuş," diyerek küçük parmağıyla karısının yanağını okşadı.

"Bence o kadar da kötü bir şey değil bu," dedi Cincin Hanım.

"Benim için kötü olacak," dedi adam. "Bir çay kaşığı boyunda karım olduğunu öğrendiklerinde bütün köylü benimle alay edecek."

"Aman, boş ver canım," dedi Cincin Hanım. "Haydi beni yere indir de giyineyim. Makarna almaya gideceğim."

Ama kocası onun bakkala

gitmesini istemedi, kendisi gitmeliydi. "Başıma gelecekleri biliyorum," dedi Cincin Hanım. "Bakkala kadar gidip makarna almayı unutacaksın. Eminim, burnunun ucuna makarna diye yazsam sen mandal alıp gelirsin."

"Fakat, sen bu ufacık boyunla bakkala kadar nasıl gideceksin?" diye sordu adam.

Cincin Hanım:

"Öyleyse beni cebine koy," dedi. "O zaman yürümek zorunda kalmam!"

Başka çareleri yoktu. Adam karısını ceketinin cebine koydu. Dışarı çıktılar. Cincin Hanım hemen konuşmaya başladı:

"Cebinde de amma çok ıvır zıvır var. Çiviler, vidalar, tütün; bir de balık oltası. Hemen at şunu, yoksa eteğime takılacak."

"Çok konuşma," dedi adam, oltayı çıkarırken. "Artık bakkala geldik. Bir fare kadar sessiz olmalısın."

Cincin Hanım susacağına söz verdi ve bakkaldan içeri girdiler.

Bakkal, o her şeyin satıldığı eski tip dükkânlardan biriydi.

İplikten kahve fincanına kadar her şey vardı. Hele yeni bir kahve fincanı takımı gelmişti ki, güzelliği göz kamaştırıyordu.

Kocasıyla bakkalın bu fincandan söz ettiklerini duyunca Cincin Hanım pek bir meraklandı ve başını cepten dışarı uzattı.

"Gir içeri!" dedi kocası alçak bir sesle. Bakkal:

"Bir şey mi dediniz?" diye sordu.

"Yo yo, yalnızca şarkı söylüyordum," dedi Cincin Hanım'ın kocası. "Lala la..."

"Fincanlar ne renk?" diye Cincin Hanım fısıldadı. Kocası şarkı söylemeyi sürdürdü:

"Fincanlar masmavi
Sapları altın sarısı
Neye yarar güzelliği
Fiyatı ateş pahası!"

Cincin Hanım bunun üzerine sustu. Ama bir süre sonra çok sıkıldı. Kocası tütün torbasını çıkardığı bir sırada torbaya tutunup tezgâhın üstüne atladı. Hemen bir kavanozun arkasına gizlendi. Ne kocası, ne de

bakkal bir şey fark etmişti.

Cincin Hanım kuru fasulye torbasının çevresinden dolaşıp tartının altına girmiş, oradan da beyaz peynirin yanından güzel fincanlara ulaşmıştı. "Ne

güzel fincanlar bunlar böyle," diye düşündü. Daha iyi görebilmek için geriye doğru bir iki adım attı. İkinci adımı atar atmaz da kendisini açık duran makarna çekmecesinin içinde buldu! Yakalanmamak için hemen makarnaları kazıp içine gömdü kendini.

Bakkal bu sesleri duyunca hemen çekmeceyi kapattı, çünkü zaman zaman çekmecelere farelerin girdiği oluyordu; tabii bunu da müşteriler bilmemeliydi.

Cincin Hanım gizlendiği yerde sessizce yatıyordu. Kendi kendine:

"Şimdi bakkal kocama makarna verirken ben de kese kağıdının içine giriveririm," diye düşündü.

Ama Cincin Hanım'ın korktuğu başına gelmişti; kocası ne alacağını hatırlamıyordu. Cincin Hanım sesinin çıktığı kadar:

"Ma-a-a-kar-na-A,A!" diye

bağırды. Ama sesi duyulmadı.

"Şey, iki yüz elli gram kahve istiyorum," dedi kocası bakkala.

"Başka?" diye sordu bakkal. Cincin Hanım yine, "Makarna-a-a!" diye bağırınca kocası makarnayı hatırladı.

Bakkal kesekağıdına makarna doldurdu. Kağıdın içinde bir kıpırtı sezmişti ama bir şey söylemedi.

"Bugünlük alışveriş bitti," dedi Cincin Hanım'ın kocası. Aldıklarını fileye koyup dışarı çıktı.

Çıkar çıkmaz da hemen filesini yere bıraktı ve ceplerini yokladı. Cepleri boştu, Cincin Hanım cebinde yoktu!

Adam çok korkmuştu. Önce Cincin Hanım şaka yapıyor sandı, fakat üç kez seslenip de cebinden hiç ses gelmeyince fileyi oracıkta bırakıp bakkala geri döndü.

Bakkal onu görünce: "İşte şimdi farelerin hesabını soracak benden," diye düşündü. "Bir şey mi unuttunuz, acaba?" diye tatlı bir sesle sordu.

"Evet," dedi adam çevresini dikkatle inceleyerek.

"Beyefendi, lütfen makarnadaki fareden söz etmeyin. Size şu fincanları veririm bu olayı unutursanız," diye yalvarmaya

başladı bakkal.

"Fare mi?" dedi adam.

Bakkal:

"Lütfen susun ne olur," dedi yine ve fincanları hemen bir kağıda sarıp adamın eline tutuşturdu.

Adam makarnanın içindeki farenin kim olduğunu anlamıştı artık. Bakkalın fare sandığı şey Cincin Hanım olmalıydı. Fincan paketini alıp bakkaldan çıktı.

Filesini bıraktığı yere varınca Cincin Hanım'ın ezilmiş olabileceği düşüncesiyle terlemişti.

"Ah benim sevgili karıcığım, bir çay kaşığı kadar küçük olman bundan böyle beni hiç üzmeyecek, yeter ki sana bir şey olmamış olsun," diyerek eve koştu ve içeri girdi.

İçerde karısı normal bir insan boyunda, makarna pişiriyordu.

BİLİMOYUN

FATİH ERDOĞAN

ACAR çay içmekten pek hoşlanmıyor. Kahvaltı ederken reçelli ekmeklerini öylece, bir şey içmeden yemeyi yeğliyor. Yalnız arada bir kakaolu süte itirazı yok. Bir gün mutfağa giderken böyle bir şey isteyip istemediğini sordum.

"Olabilir," dedi.

"Nasıl bir bardakta içersin?" dediğimde de, "Kalın cam bardakta!" dedi.

"Olur," dedim.

Tam mutfağa yönelmiştim ki, durdum.

Çünkü Acar kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Güldü, güldü. Gülmesi biraz hafifleyince nefes aldı ve yeniden gülmeye başladı.

"Ne oldu?" dedim. Benim mutfağa gitmediğimi fark edince gülmesini kesti.

"Bir şey yok, biraz sonra gülecektik de ben biraz erken davrandım," dedi.

"Biraz sonra mı güleceğiz? Neden?"

"Hiiiç," dedi ve Selma'ya bir işaret çaktı.

Benimle birlikte mutfağa girdiler. Az sonra ikisi birden gülüyorlardı ve bu kez gülmeleri boşuna değildi. Süt koyduğum kalın cam bardak ÇATIRR! diye çatlamış, süt olduğu gibi masanın üzerine yayılmıştı. Hemen bezi kapıp yere akmaya yönelen sütün yolunu kestim. Sonra da raftan daha kalın bir bardak alıp kalan sütü ona boşalttım. ÇAT! o da kırıldı. Ne oluyoruz, diye yine masaya yayılan sütü hizaya getirmeye çalıştım.

"Nedir bu? Bardak yeterince kalın değil miydi?"

"Kalındı," dedi Acar. "Fazla kalındı."

"Nasıl yani?"

"Yani kalın değil ince bardak kullanmalıydın!"

"Haydi canım sen de!" diye bağırardım. "Kalın bardak daha sağlamdır. Bu nedenle de kalın bardağın daha

dayanıklı olması gerekir."

"Hayır," dedi Acar ve der demez de çizgi filmini izlemek üzere içeri koştu. "Süt içmesem de olur," dedi giderken.

Siz bana yardım edebilir misiniz?

Kalın bardak ince bardaktan daha çabuk kırılabilir mi?

Haydi yazın: Kırmızıfare Dergisi,
Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat: 4
Galatasaray İstanbul

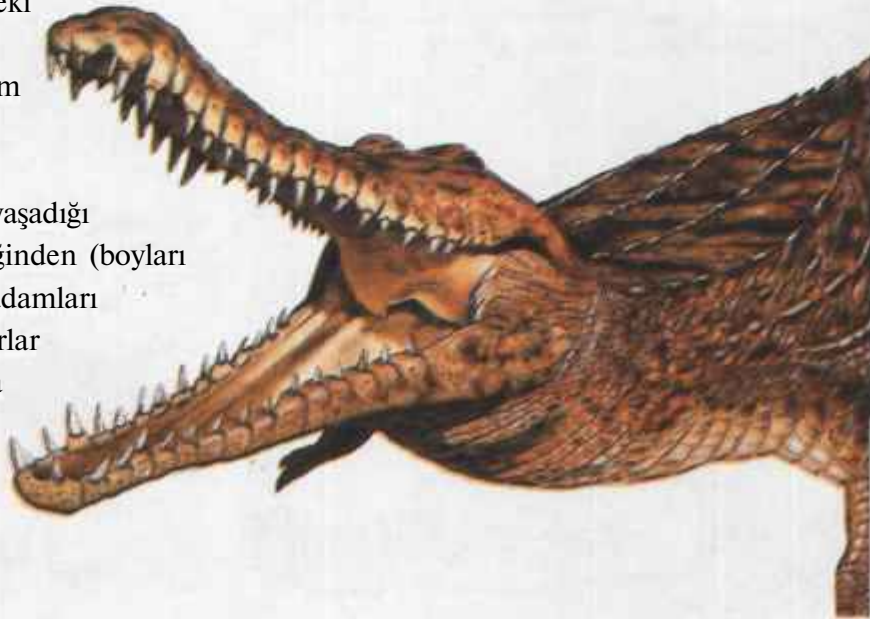
Timsah

Timsah, yeryüzündeki sürüngenlerin en büyüğüdür. Afrika timsahlarının çoğu bütün gün durgun ırmakların kıyısında ya da kızgın güneşin altında öylece yatarlar. Akşam olunca da çamurlu sulara süzülürler. Küçük olanları balık yer; büyük olanları daha büyük hayvanları da yemekten çekinmezler. (Hatta bizi bile yemeyi düşündükleri olur.) Genellikle, suyun kıyısında kütük gibi kımıldamadan durarak avlarını beklerler. O kadar hareketsiz ve sabırla beklerler ki, su içmeye gelen hayvanlar onu fark etmezler bile. Fark ettiklerinde ise iş işten geçmiş olur. Timsah hayvanının bir bacağını kapar kapmaz burğu gibi yerinde döner, hayvanı yere yıkar. Bir başka yöntem de avını suya çekmektir. Böylece av boğulur ve timsahın akşam yemeği olarak küçük parçalara ayrılması kolay olur.

Timsahlar yumurtlayarak çoğalırlar. Anne timsah yumurtalarını çukurlara gömer. Zamanı geldiğinde yumurtalar kırılır ve yavruların çığlıkları duyulur. İşte o zaman anne timsah yine çukuru kazıp yavruları dışarı çıkarır. Yavrular çukurdan çıkar çıkmaz annenin ağzının içindeki özel bir bölüme girerler. Bir

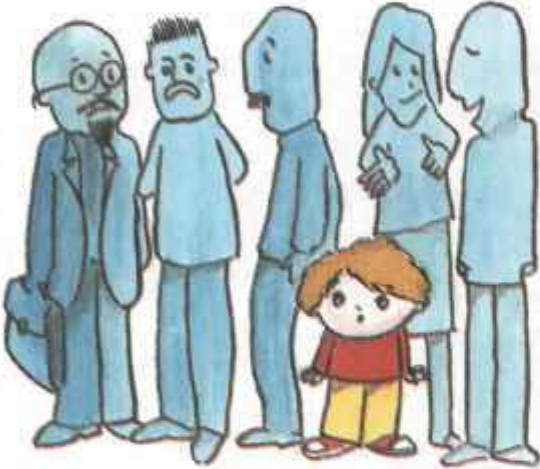
süre burada durup hayata uyum sağlarlar ve sonra anneleri tarafından suyla bırakılırlar.

Afrika timsahı, dinazorların yaşadığı günlerden beri hiç değişmediğinden (boyları küçülmüştür yalnızca) bilim adamları timsahları inceleyerek dinazorlar hakkındaki bilgilere ulaşmaya çalışırlar.

DEDEM GÜLDÜ...

ÇOCUKTUM
LİFACIKTİM...

BİR SUGAYIP
BİR AÇTIKIM

DEDİM: DEDE, MASAL ANLAT!

DEDEM DEDİ:
SEN ANLAT!

BEN ANILATTIM
DEDEM GÜLDÜ...

BİLMEM DEDEM
NEDEN GÜLDÜ!..

DEDEM GÜLDÜ
DEDEM GÜLDÜ

GÜLDÜ DE GÜLDÜ
GÜLDÜ DE GÜLDÜ...

DEDEM NEDEN BU KADAR GÜLDÜ?

SONUNDA KURBAĞA GİTTİ
DEDEMIN GÜLMESİ DE BİTTİ!..

BİR KİTAP BİR VAZAR SELMA ERDOĞAN

Büyük Hala Marigold'un nerede olduğunu bulabiliyor musunuz? Haydi deneyin. Bakın, bunu sevdiyseniz size harika bir önerimiz var. Bu sayfayı Milliyet Yayınları tarafından yayımlanmış olan Resimlerle Dünya Turu adlı kitaptan aldık. Her sayfasında dünyanın bambaşka bir yerindeki kalabalığın arasında Marigold Hala'yı bulmak sizin işiniz. Kolay mı? Pek değil, ben hepsini buldum, ama epey uğraştım. Dizide üç kitap daha var: 1. Resimlerle Sualtı Yaşamı, 2. Resimli Hayvan Atlası, 3. Resimli Tarih Atlası. Kitapçılarda arayın. Bulamazsanız beni arayın. (0212-252 63 75).

Mavibulut Yayınları

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih Erdoğan
Artık Kendim Çizebilirim Fatih Erdoğan

*

Aç Tırtıl Eric Carle
Annem ve Ben Leyla Sakpınar
Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar
Babam ve Ben Leyla Sakpınar
Dedem ve Ben Leyla Sakpınar
Sevgi Kitabı Nuran Turan *Attila Akdeniz*
Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu *Huban Korman*
Saklambaç Oyunu Nuran Turan *Mıstık*
Barış Çiçeği Nuran Turan *Turgut Keskin*
Yok Devenin Başı Nuran Turan *Sibel Demirtaş*
Fili Yuttu Bir Yılan Fatih Erdoğan
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor Fatih Erdoğan.
Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih Erdoğan
Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan
Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih Erdoğan
Geçiyordum Uğradım Fatih Erdoğan
Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih Erdoğan
Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih Erdoğan
Kuşumu Kim Kışkırladı? Fatih Erdoğan
Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü Fatih Erdoğan
Korkunç Korkuluğun Korkusu Fatih Erdoğan
Hemen Şimdi, Neden Olmasın Aysel Kartal *Attila Akdeniz*
Yağmur Yatağımı Islatınca Jülide Sevim Aysun *Yıldız Sünnetçioğlu*
Kim Korkar Gambliğimden Nuran Turan *Sibel Demirtaş*
Pofuduk Tembeller Ülkesinde İlda Delimenkanoğlu *Melek Öndün*
Küçük Beyaz Bulut Serpil Ural
Yıl Dede'nin Dört Kızı Perihan Karayel

*

Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku *Betül Sayın*
Bir Işık Bin Işık Handan Derya *Yıldırım Derya*
Halil'in Yeni Ayakkabıları Turan Akıngüç *İnceer*

*

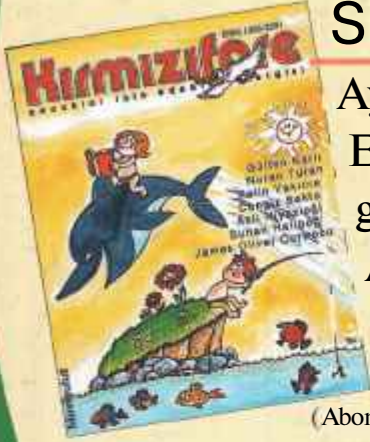
Serdar'a Öyküler Nuran Turan *Saadet Ceylan*
Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan *Mehmet Koyunoğlu*
Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan *Saadet Ceylan*
Serdar'ın Rüya Kapanı Nuran Turan *Mustafa Delioğlu*
Nasreddin Hoca Eğlence Köyü Nuran Turan *Nazan Erkmen*
Nasreddin Hoca ve Serdar Nuran Turan *Nazan Erkmen*
Gönül Kuşu Michal Snunit *Fatih Erdoğan*
Atatürk ve Serdar Dolmabahçe'de Nuran Turan *Fatih Erdoğan*
Atatürk ve Serdar Anıtkabir'de Nuran Turan *Sunder Erdoğan*
Atatürk ve Serdar Yalova'da Nuran Turan *Ahmet Yeşil*
Atatürk ve Serdar Pera Palas'ta Nuran Turan *Fatih Erdoğan*

*

Küçük Prens Saint-Exupery
Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak *Behiç Ak*
Seni Seviyorum Coco Güngör Köknel *Emine İnkaya*
Penguen Tigi'nin Özlemi Melek Güngör *Mustafa Delioğlu*
Onu Seviyorum Fatih Erdoğan *Attila Akdeniz*
Sen Bir Kızılderilisin Hannes Janosch
Coco ve Sirk Yıldızı Güngör Köknel
İsmail ve Babamın 68 Kuşağı Necdet Neydim
Benim Orkestram Sizininki Döver Melek Güngör
Çirkin Çirkef Cinleri ve Gül Sokağı Sakinlerinin Savaşı Dilek A. Bishku

Üç eşsiz dergi...

Sizin için...

Aylık çocuk dergisi...

Eşi benzeri yok. Okumayı seven,
güzel şeyler okumak isteyenler için...

Abone olun, size hep gelelim...

12 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 3.500.000

TL

(Abone olmak için orta sayfayı kullanınız.)

Büyükleriniz için...

Çocuk edebiyatı araştırmaları dergisi.
Anne babalar, kütüphaneciler,
araştırmacılar, yazarlar, çizerler, öğret-
menler için... Abone olun.

4 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 1.900.000 TL

(Abone olmak için orta sayfayı kullanınız.)

Kedi dostları için...

Kedileri ve hayvanları seven herkes
için...

4 sayı karşılığı yıllık abone bedeli 1.700.000 TL

(Abone olmak için orta sayfayı kullanınız.)

